Леся приїхала до бабусі в гості. Тут і собачка біленький підбіг. Вертить хвостом, розглядає дівчинку. Наче й не страшний звір, але ж... Зуби біліють гостро, язик висить. Та ще й головою раптом потягнувся вперед до Лесиної ніжки.

Дівчинка злякано притулилась до мами.

— Не бійся, Лесю. Білячок не кусається,— заспокоїла бабуня.— Тільки за хвіст його не бери. Він того не любить.

Обережно погладила Леся песика по спині, і він не розсердився. Навпаки, обернувсь до Лесі, ніби аж заохочував: "Погладь іще. Мені це подобається". Страх Лесин минув. З радощів вона аж не знала, щ; б йому таке приємне зробити. Вирвала травички й піднесла собачці: їж, пригощайся, Білячок...

Песикові образити дівчинку не хотілося. Тому він голову відвернув лише злегка, аж ніби ніяково, ніби давав зрозуміти: "Трави я не їм. Я ж не коза і не цап. Я — песик Білячок".

Гарно було Лесі з Білячком. Вона брала його за вухо, знову гладила по спині й, не втерпівши, таки задовольнила свою цікавість — смикнула злегенька за хвоста. Білячок не загарчав, він тільки зиркнув посуворілим ображеним оком, наче хотів сказати: "Чемна дівчинка, а таке собі дозволяєш... На перший раз прощаю. А надалі прошу за хвоста не смикати, бо мені це неприємно".

Так і домовились.

— Мамо,— сказала Леся,— я поведу Білячка погуляти!

— Ну що ж, поведи. Тільки далеко не заходьте... Леся зробила із стрічки повідка.

— Гайда, Білячок!— і, сміючись, повела свого друга з двору. Щоправда, водити песика виявилось не так просто. Ти його — сюди, а він — туди. Ти його — до троянд. А він кудись убік — плиг! І зупинивсь, нашорошився. Бо... нора. А в норі, мабуть, хтось є, мешканець якийсь затаївся. Білячок аж приліг, носа приклав до дірки, слухає, вдихає дух, що йде з нори. Хто там є в норі, озивайся! Лесі було б цікаво знати, але нора мовчить. Самі мурашки з неї вилазять. Білячок шкрябнув лапою по норі. І далі Леся разом з повідком опинилась десь у хащах, над озером. Великі квітки біліють на воді, листя плаває... Тихо-тихо. І раптом — фрр! Це Білячок випужав дику качку — сиділа зовсім близько в рогозі, спурхнула, і Білячок аж підстрибнув за нею. Але куди там: вона як ракета — була й нема!

Ще Леся дивилася потім за лелекою, що спокійно кружляв над очеретами. Загледілась, цікаво їй було. Аж гульк потім: нема Білячка!

І такий очерет без собачки став високий — наче ліс... Як втрапити звідси додому? І Леся в сльози:

— Мамо!

А сонце пече. А очерет густий — не продерешся. І жаби он у траві плигають...

Заплутавшись, Леся мало не впала. І саме в цей час щось торкнулось голенької ніжки: Білячок! Це він вологим своїм носом торкнувсь. Шиєю об Лесю потерся... Ой, як зраділа йому Леся! А Білячок... Що він тільки не виробляв! І плигав, і качався, щоб тільки розважити дівчинку.

Тепер Леся міцно вхопилася за повідок і трималась за нього, не випускаючи з рук. І так вони удвох вибралися з очеретів: Білячок попереду, Леся за ним. Білячок добре знав стежки і впевнено вів Лесю додому.

— Мамо, я скрізь-скрізь поводила Білячка,— ще здалеку стала гукати Леся, вважаючи, що це справді було так.

А мама й бабуня сміялися:

— Хто кого водив: ти його чи він тебе? І справді: хто ж кого?